

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμεν υπό του Ύπουργείου της Παιδείας, ως τὴν κατ' ἔχοντα παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐκδοθῆναι καὶ εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἡμερησίαν, κατὰ αὐτὸν Οἰκονομικὸν Πατριάρχικον Κανονιστικὸν νόμον, ὡς ἀνάγκη καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς σκοποὺς.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰδίου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 27 Σεπτεμβρίου 1897

Ἔτος 19^{ον}.—Ἀριθ. 40

Ἐπιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν μας εἰς τὴν ἐν σελίδι 316 προκήρυξιν.

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια ἴδε Σελ. 305)

Μίαν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἐκτωρ εἶχεν ὑπηρεσίαν εἰς τὸ αὐτοκρατορικὸν γραφεῖον, ὁ Ναπολέων προσήλωσεν ἐπ' αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὸν ἐκύτταξεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν καὶ τῷ εἶπε :

— Ψεῦρεις, εἰ εἶσαι πλέον ἄνδρας ; Ὁ νεανίαςκος ἐκοκίνισεν ἀπὸ εὐχαρίστησιν.

— Πόσον ἐτῶν εἶσαι ; ἐξηκολούθησεν ὁ Αὐτοκράτωρ.

— Δεκαεπτὰ ἐτῶν, Μεγαλειότατε. Κοντεύω . . .

— Δεκαεπτὰ ἐτῶν ! Εἶνε ἡλικία πού πρέπει κανεὶς νὰ ἀρχίσῃ νὰ κυνηγᾷ τὴν δόξαν, ἂν θέλῃ νὰ ἔχῃ κάποιαν πιθανότητα εἰς τὴν φθάσῃ ! . . . Θὰ προσπαθῶ νὰ σου παράσω τὰ πρὸς τοῦτο μέσα. Εἶσαι ὑγιής, δυνατὸς καὶ ἀρκετὰ φρόνιμος, μολονότι σου ἀρέσει καμμίαν φουρὰν νὰ κάμνῃς τὸν τρελόν. Θὰ σ' ἔχω ὑπ' ὄψει μου. Τὴν προσοχὴν ἑβδομάδα ἀπέρχομαι νὰ τεθῶ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ. Ἀμα τὸ θεωρήσω ἀναγκαῖον, θὰ σε καλέσω πλησίον μου.

— Δὲν με πέρνετε μαζί σας, Μεγαλειότατε ; ἐπρότεινε ταπεινῶς ὁ Ἐκτωρ.

— Ὅχι, ἀργότερα. Θὰ περιμένω ὡς νὰ συμπληρώσῃς τὸ δέκατον ἔβδομον ἔτος. Τότε θὰ σε καλέσω καὶ θὰ με ὑπηρετήσῃς ὡς διαγγελεύς.

— ὦ, Μεγαλειότατε ! ἀνέκραξεν ὁ Ἐκτωρ, ἀνίκανος πλέον νὰ συγκρατήσῃ τὴν χαρὰν του. Θὰ γίνω λοιπὸν ἀξιωματικὸς ! Θὰ φορέσω ἐκείνην τὴν λαμπρὰν στολὴν, τὴν κυανθὴν καὶ ἀργυρὰν ;

— Νᾶ, νᾶ ! δὲν σοῦ το ἔλεγα, ὅτι σοῦ ἀρέσει νὰ φαίνεσαι τρελὸς ; . . Ὁρίστε ! ἐγὼ νὰ του ἡμιλῶ διὰ θόξαν, κ' ἐκεῖνος νὰ μου ἀποκρίνεται διὰ στολὰς ! Τί νὰ περιμένω ἀπὸ τέτοιον ἄνθρωπον ; . .

Μοῦ φαίνεται εἰς εἶνε καλλίτερα νὰ σε ἀφήσω ἐδῶ γιὰ πάντα !

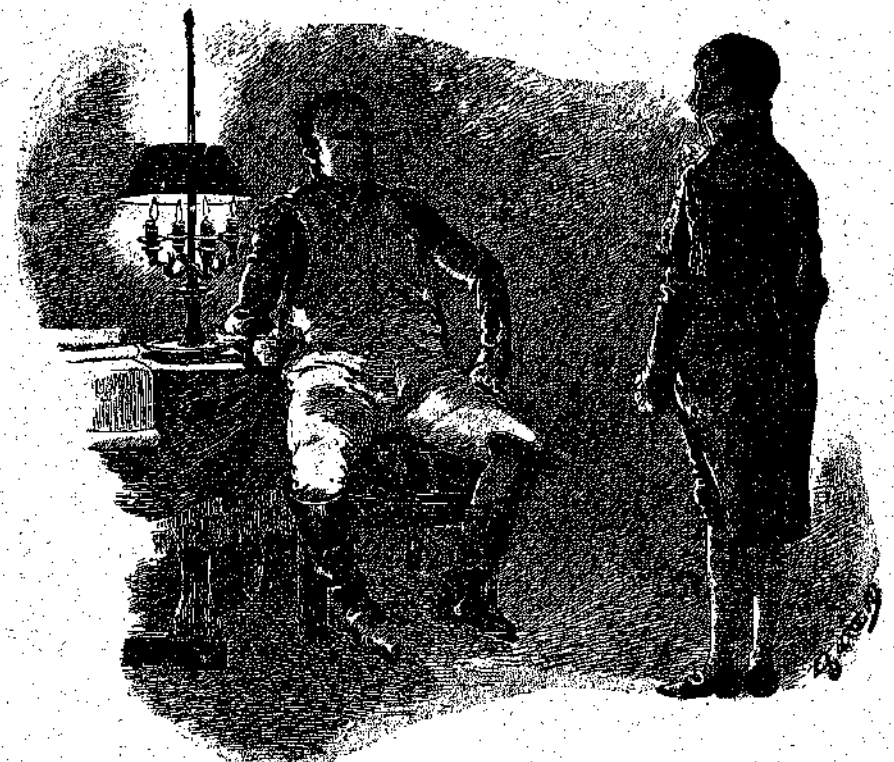
— Ὅχι, ὄχι, Μεγαλειότατε ! ἀνέκραξεν ὁ Ἐκτωρ μετὰ ζέσεως. Θὰ εἶμαι εὐτυχὴς νὰ σας ἀκολουθῶ ὑπὸ οἰανδήποτε στολὴν !

— Ἄ, τώρα μάλιστα, ἡμιλεῖς λογικώτερα πιστεύω δὲ ὅτι, τρελὸς ἢ φρόνιμος, πάντοτε θὰ με ὑπηρετήσῃς πιστῶς.

Μέγας ἦτο ὁ ἀγὼν τὸν ὁποῖον ὁ Ναπολέων ἠτομαζέτο νὰναλάβῃ, τὴν ἀνοιξὴν ἐκείνην τοῦ 1813, πάλιν ἄνισος, διότι εἶχεν ἐναντίον του ὅλην τὴν Εὐρώ-

Μεταξὺ τῶν σωμάτων, τὰ ὁποῖα ἐπρόκειτο νὰ πολεμήσουν διὰ πρώτην φουρὰν, ἦσαν καὶ οἱ Παῖδες τῆς Φουρᾶς, τοὺς ὁποίους εἶδομεν πρὸ δύο ἐτῶν, ὅταν ὁ Αὐτοκράτωρ ἐπεθεώρει τὴν φουρὰν τοῦ ἐπὶ τῆς πλατείας Καρρουζέλ. Ἐκ τῶν ὀκτακισχιλίων νεαρῶν ὀπλιτῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπετέλουν τὸ σῶμα τοῦτο, οἱ μεγαλύτεροι, οἱ ἔχοντες περίπου τὴν ἡλικίαν τοῦ Ἐκτορος, ἐκλήθησαν ἤδη νὰ ποτελέσουν μέρος τοῦ ἐν ἐνεργείᾳ στρατοῦ.

Τὴν 15 Ἀπριλίου ὁ Αὐτοκράτωρ,

«Ψεῦρεις εἰ εἶσαι πλέον ἄνδρας ;» (Σελ. 313, στῆλ. α'.)

την συνησπισμένην. Ἐν τούτοις ἀπὸ τῆς ἐκ Ρωσίας ἐπιστροφῆς του, εἶχεν ἐργασθῆ συντόμως πρὸς ἀναδιοργάνωσιν τοῦ στρατοῦ του, ὁ ὁποῖος, ἂν δὲν ἦτο ὅσον ἄλλοτε πολυάριθμος, ἦτο ἡμῶς ἐπίσης καλῶς συγτεταγμένον, καλῶς ἐφοδιασμένον, πειθαρχικώτατος, πλήρης ζήλου καὶ ἐνθουσιασμοῦ.

ἀφήσας τὴν διεύθυνσιν τοῦ κράτους εἰς τὴν Αὐτοκράτειραν, καὶ ἀσπάσθεις τὸν μικρὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης, τὸν ὁποῖον ἐνεπιστεύετο καὶ πάλιν εἰς τὴν ἀφοσίωσιν τῆς κομῆσης Μοντεσκιού—τῆς Μάμας-Κιού ὅπως τὴν ἔλεγε τὸ παιδίον,—ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ Σαιν-Κλου διὰ τὸ στρατόπεδον. Τὴν 2 Μαΐου ἐνίκησε

τους Πρώσους εν Αύστριν, και μετα τινος ημερας εκερδισε δευτεραν μάχην εν Μπούτσεν, (γερμανικαι πολίχναι και αι δύο, διασημοι δια τας ναπολεντειους ταύτας νίκας.) Ήδύνατό τις να πιστεύσῃ ὅτι ἡ Νίκη ἐπαγγέλλετο διαπαντός ὑπὸ τας σημαίας τοῦ Αὐτοκράτορος. Οἱ νεοσύλληκτοι ἐπέδειξαν ἑκτακτον ἀνδρείαν και ἀνοχήν, ὁ δὲ στρατάρχης Νεύ, ὁ ἀνδρεῖος τῶν ἀνδρείων, εἶχεν εἶπῃ περὶ αὐτῶν ὅτι ἦσαν ἐφάμιλλοι τῶν παλαιμῶν.

— Οὐδέποτε εἶδα μεγαλητέραν ἀνδρείαν και ἀφοσίωσιν, ἔλεγεν ὁ Αὐτοκράτωρ. Τιμὴ και δόξα εἰς τοὺς νέους! Νικητὴς ὁ Ναπολέων, ἀπληστος μαχῶν, ἐπέμενε να ἐξακολουθήσῃ τὸν πόλεμον. Καὶ ὅμως ἡ ἐν Μπούτσεν μάχη τῷ εἶχε στοιχίσῃ ἀκριβὰ. Εἰς αὐτὴν ἔχασε και τὸν Δυρόκ, τὸν ἀρχαιότερον, τὸν πιστότερον τῶν φίλων του. Ὁ Αὐτοκράτωρ τὸν ἐκλαυσεν εἰλικρινῶς, διότι ἡ ἀγάπη τῶν ἦτο ἀμοιβαία. Ἀλλ' εἰς τὴν φιλοδοξίαν του ἐθυσίαζε τὰ πάντα και οὐδὲν ἀτύχημα ἦτο ἱκανὸν να τῷ γίνῃ μάθημα.

Ἡ εἰδησις τῶν πρώτων τούτων νικῶν ἐχαίρεισθη ἐν Παρισίῳ μετὰ τοῦ μεγαλυτέρου ἐνθουσιασμοῦ. Μετ' ἑλας τας καταστροφας τας ἐκ τῆς προηγουμένης ἀτυχοῦς ἐκστρατείας, ὁ Ναπολέων ἐξηκολούθει να ἀρχῇ τῆς Γαλλίας, και ἡ Γαλλία να ἀρχῇ τοῦ κόσμου!

Οὐδεὶς ἐξεδήλωσε ζωηροτέραν χαρὰν ἀπὸ τὸν Ἐκτορα ἀλλ' εἰς μάτην προσεπάθησε να κάμῃ και τοὺς φίλους του να τὴν συμμερισηθῶν.

— Μάθε, παιδί μου, τῷ εἶπεν ὁ κύριος Μορανζῆς με κάποιαν ἐπιστημότητα, ὅτι δὲν ὑπάρχει νίκη ἀνωτέρα και πολυτιμότερα τῆς εἰρήνης. Αὐτὸ μόνον ὑπολείπεται να μάθῃ ὁ Αὐτοκράτωρ!

— Καὶ ὁ Θεὸς να κάμῃ, προσέθεσεν ὁ πολίτης Δαγιέν, τὸ μάθημα τοῦτο να μὴ στοιχίσῃ ἀκριβὰ εἰς τὴν Γαλλίαν! Μόνον με τὸν γηραιὸν του φίλον Περόλλην ὁ Ἐκτωρ εὐρίσκειτο εἰς πλήρη συμφωνίαν ἰδεῶν και αἰσθημάτων.

— Ἄς τα βλέπουν! ἐφώναζεν ὁ γηραιὸς λοχίας, ἄς τα βλέπουν, αὐτοὶ ποῦ ἔλεγαν ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ δὲν ἀξίζει πλέον τίποτε! ὅτι δὲν ἠμποροῦσε να τα βάλλῃ με τὴν εὐρωπαϊκὴν Συμμαχίαν! ὅτι ὁ στρατὸς του ἦτον ὀλίγος και οἱ στρατιῶται του νέοι. Νέοι! Καὶ μήπως δὲν ἤμεθα ὀλοὶ νέοι, στρατηγῶι και στρατιῶται, εἰς τὸ Ἀρκόλον, εἰς τὸ Ρίβολι, εἰς τὸ Μαρέγκον, εἰς τὴν Δουστερλίτσην; Ναι, ὁ στρατὸς μας ἀποτελεῖται ἀπὸ νεοσυλλέκτους, ἀπὸ παιδιά, ἀκόμη και ἀπὸ τοὺς Παιδας τῆς Φρουρᾶς, τοὺς ὁποίους εἶχα τὴν τιμὴν να διδάξω ἐγὼ! Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν πον ἐμπόδιζε να σπᾶσῃ γιὰ καλὰ τὰ μούτρα τῶν κυρίων Συμμάχων. Ἐνοια σου, και ὁ Κοντοδεκανεῖας θὰ τους

δείξῃ ὀλοῶν πρὸς ἀπίδια βάζει ὁ σάκος! Ὅα ἰδῆς τώρα νίκας ποῦ δὲν τας εἶδες ποτέ σου!

Αὐτὴν τὴν ἐλπίδα εἶχε και ὁ Ἐκτωρ, και δὲν ἔβλεπε τὴν ὄραν, ποτε ὁ Αὐτοκράτωρ να τον καλέσῃ πλησίον του.

Ἐπιτέλους ἦλθε και ἡ μετὰ τῶσων παλμῶν ἀναμενομένη στιγμή. Περὶ τὰ μέσα τοῦ Ἰουλίου ἐλήφθη Διάταγμα, φέρον τὴν αὐτοκρατορικὴν σφραγίδα, και περιέχον τα ἑξῆς:

«Ὁ ὑπολοχαγὸς Ἐκτωρ Ἀλβας διατάσσεται να συνοδεύσῃ τὴν Αὐτοκράτειραν εἰς Μαγεντιαν' ἐκεῖθεν, θανάλαβῃ ὑπηρεσίαν παρὰ τῷ Αὐτοκράτορι, ὡς Διαγγελεὺς τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.»

Εἶχε συνομολογηθῆ ἀνακωχὴ, και ἐπρόκειτο να συζητηθῶν οἱ ὅροι τῆς εἰρήνης. Ἀν ἐπήρχετο διαφωνία, αἱ ἐχθροπραξίαι θὰ ἐπανελαμβάνοντο τὴν 10 Αὐγούστου. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Αὐτοκράτωρ, ἐπιθυμῶν να διέλθῃ τὰς ὀλίγας ἐκείνας ἡμέρας τῆς ἀναπαύσεως μετὰ τῆς Αὐτοκρατείας, τὴν ἀνεμένεν εἰς τὴν Μαγεντιαν (γερμανικὴν πόλιν ἐν τῷ δουκάτῳ τῆς Ἑσσης ἐπὶ τοῦ Ρήνου.)

Ὁ Ἐκτωρ ἀνέγνωσε μυριάκις τὸ ἔγγραφον ἐκεῖνο. Δὲν ἠδύνατο να ποσπάσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τας δύο ἐκείνας λέξεις ὑπολοχαγὸς Ἀλβας. «Ἦτο λοιπὸν ὑπολοχαγός! Ὅποια χάρα!.. Καὶ ὅμως τὸν ἐλόπει κάτι... τὸν ἐλόπει ἡ ἀνακωχὴ, πρόδρομος, ὡς ἔλεγον, τῆς εἰρήνης.»

Ἐτρεξεν ἀμέσως εἰς τοῦ κ. Μορανζῆ και ἀνήγγειλε τὴν μεγάλην εἰδησιν!

— Προσκαλοῦμαι ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος, ὡς Διαγγελεὺς τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος. Κρίμα ὅμως ποῦ δὲν θὰ πολεμήσω... θὰ γίνῃ εἰρήνη!

— Τὸ εὐχῶμαι, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐλπίζω, ἀπήντησεν ὁ κύριος Μορανζῆς. Οἱ ἐχθροὶ μας θὰ προβάλουν ὄρους, τοὺς ὁποίους ὁ Αὐτοκράτωρ δὲν θὰ θελήσῃ να δεχθῇ, αἱ ἐχθροπραξίαι θὰ ἐπαναληφθοῦν και οἱ Σύμμαχοι θὰ μας συντρίψουν δια τῆς ἀριθμητικῆς τῶν ὑπεροχῆς. Ἐμαθαν τὴν τέχνην τοῦ πολέμου ἀπὸ αὐτὸν τὸν Αὐτοκράτορα και θὰ στρέψουν κατ' αὐτοῦ τὰ ἰδιά του διδάγματα. Ἡ ἀνακωχὴ αὕτη εἶνε τὸ προοίμιον ἀγῶνος μεγάλου και πεισματώδους. Ὡ, μία ἡττα θὰ ἦτο δι' ἡμᾶς τραῦμα θανατηφόρον, κακὸν ἀνεπανόρθωτον. Ἄς ἦτο δυνατόν να το ἐνοήσῃ αὐτὸ ὁ Αὐτοκράτωρ! Ἡ Γαλλία, ὁ κόσμος ὅλος ζητεῖ τὴν εἰρήνην. Ἀλλὰ χάριν αὐτῆς ὁ Αὐτοκράτωρ πρέπει να ἐγκαταλείψῃ μέρος τῶν κτήσεών του και ἰδοὺ τί δὲν θὰ κάμῃ ποτέ!

— Ἐνοεῖται, ἀπεκρίθη ὁ Ἐκτωρ. Διατί, κατακτᾷ κανεὶς μίαν χώραν; Διατί, να τὴν θώσῃ ὀπίσω;

— Καὶ ἐν τούτοις αὐτὸ πρέπει να κάμῃ! Δὲν θὰ θελήσῃ μετὰ καλὸ και πολὺ

φοβοῦμαι ὅτι θὰ τὸν ἐξαναγκάσουν δια τῆς βίας.

Ἀλλ' οὔτε οἱ λόγοι οὗτοι, οὔτε ἄλλοι οἰοιδήποτε, θὰ ἦσαν ἱκανοὶ να μειώσουν τὴν ἐπὶ τὸν ἀστὲρα τοῦ Ναπολέοντος πεποιθήσιν τοῦ Ἐκτορος. Καὶ πλήρης ἐλπίδων και ἐνθουσιασμοῦ, ἀπεχαιρέτησε τοὺς φίλους του και ἠνώθη με τὴν συνοδίαν τῆς Αὐτοκρατείας, ἡ ὁποία τὴν 21 Ἰουλίου ἐφθασεν εἰς Μαγεντιαν, ὅπου ἐπρόκειτο πάλιν να δοθῇ σειρά ἑορτῶν πρὸς τιμὴν τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ ζεύγους. Φεῦ! ἦτο τὸ τελευταῖον μειδίωμα τῆς Αὐτοκρατορίας!

[Ἐπετα συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΒΝΟΠΟΙΛΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

21 Σεπτεμβρίου.

ΡΓΑ, μετὰ κόπου και κόνου, στηριζόμενος εἰς τὸ δοκανίκι του και εἰς κάθε βῆμα στενάζων, προχωρεῖ ὁ χωλὸς στρατιώτης. Εἶνε προφανῶς τραυματίας τοῦ πολέμου, πρὸ ὀλίγου ἀφῆσας τὸ Νοσοκομεῖον. Πόσον ἀδάνατος εἶνε, πόσον ἐξηντλημένος, πόσον ὠχρὸς. Πολὺ ὑπέφερε, πολὺ ὑποφέρει. Τὸ βάδισμα δι' αὐτὸν εἶνε μαρτύριον.

Ἐρχεται ἀπὸ μακρὰν, και κηγαίνει ἴσως μακρὰν. Ὁ ἥλιος τῆς μεσημβρίας καιεὶ φλογερός ὁ ἰδρὼς τοῦ χωλοῦ ρεεὶ ἀφθονος. Στέκεται ὀλίγον διὰ να τον σπογγίσῃ, διὰ να ξεκουρασθῇ, ἐκεῖ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ πεζοδρομίου, με βλέμμα μελαγχολικὸν κυττάων τοὺς διαβάτας, οἱ ὁποῖοι ἀντιπαρέρχονται φαιδροὶ και ἀμέριμνοι, χωρὶς κανεὶς να προσέχῃ εἰς τὸν δυστυχεῖ στρατιῶτην.

Ἐκαμε πάλιν να προχωρήσῃ. Ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω πῶς, τὸ δοκανίκι περιεπλέχθη εἰς τὸ ἄλλο του πόδι, τὸ γερὸν, και ὁ στρατιώτης κατέπεσε βαρῶς εἰς τὴν μέσην τοῦ δρόμου, ἐπάνω εἰς τὰ χόμματα... Μία ἄμαξα διερχομένη, ὀλίγον ἔλειψε να τον καταπλακώσῃ.

— Ὡχ, μάνα μου! ἔκαμεν ὁ στρατιώτης.

— Ἀμαξᾶ, στάσου! στάσου! ἐφώναξε τότε μία φωνὴ τρυφερὰ και γλυκεία, πλήρης συμπαθείας.

Και ἐκ τοῦ ἀδιαφόρου πλήθους ἀπεσπᾶσθη μία κόρη μαυροφόρα, ἕως δεκαεπτὰ ἐτῶν, ἐπροχώρησε πρὸς τὸν στρατιῶτην, τὸν ἐβοήθησε να σηκωθῇ, τὸν ἐκάθισεν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ πεζοδρομίου, τοῦ ἐμίλησε γλυκά, τοῦ ἐσπόγγισε μετὰ τὸ μανδυλάκι τῆς τὸ πρό-

σωπον, τὸ ἰδρωμένον και σκονισμένον...

Κατόπι ἐκάλεσε τὴν ἄμαξαν, ἔβαλε μέσα τὸν στρατιῶτην, ἐπλήρωσε τὸν ἄμαξαν και τον διέταξε να ὑπάγῃ τὸν στρατιῶτην ὅπου ἤθελε.

Τὰ μάτια τῆς εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα ἦσαν δακρυσιμένα. Ὡ, τί λαμπροὶ ἀδάμαντες και πολύτιμοι μοῦ ἐφάνησαν τὰ δάκρυα ἐκεῖνα!

22 Σεπτεμβρίου.

Κατ' αὐτὰς ἀπέθανεν ἐν Γαλλίᾳ ὁ διάσημος στρατηγὸς Βούρβαχης, Ἕλλην τὸ γένος και υἱὸς τοῦ Βούρβαχης ἐκεῖνου, ὁ ὁποῖος κατελθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὴν ἐπανάστασιν, εὐρεν ἐνδοξον θάνατον ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς.

Αἱ γαλλικαὶ ἐφημερίδες εἶνε γεμάται ἀπὸ βιογραφίας και ἀνέκδοτα τοῦ στρατηγοῦ Βούρβαχης. Ἐξ αὐτῶν ἀντιγράφω τὸ κατωτέρω ἀνέκδοτον, τὸ ὁποῖον μοῦ ἤρρεσε πολὺ.

Κατὰ τὸ 1864, καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ Βούρβαχης ἦτο δημοτικώτατος διὰ τὰ πολεμικά του κατορθώματα, ἐν παιδίον πενταετὲς ἡ ἑξαετὲς, καλῆς οἰκογενείας, φέρον στρατιωτικὸν πηλίκιον και μικροσκοπικὸν ἔξος, τὸν συνήνησεν εἰς τὸν περιπατοῦν και, χωρὶς να γνωρίζῃ ποῖος εἶνε ὁ λαμπροστόλιστος ἐκεῖνος ἀξιωματικός, ἐκλυσθὲν μόνον ἀπὸ τὸ φαῖδρον και ἀγαθὸν του ὕψους, ἔλαβε τὴν τὸλμην να σταθῇ και να τῷ ἀπευθύνῃ ἕνα στρατιωτικὸν χαιρετισμόν, ὅπως ἤξευρεν.

Ὁ στρατηγὸς τὸ εἶδεν, ἐχαμογέλασε και ἐστάθη.

— Δὲν γίνεταί ἔτσι ὁ στρατιωτικὸς χαιρετισμός, μικρὸ μου! τῷ εἶπε και λαθὼν τὴν μικρὰν χεῖρα τοῦ παιδιοῦ, τὸ ἔβαλε να χαιρετίσῃ κανονικῶς και ἀψύγως. Κατόπι προσέθεσε:

— Ὅταν θὰ γίνῃς στρατιῶτης και θὰ σ' ἐρωτοῦν ποῖος σ' ἔμαθε να χαιρετᾷς στρατιωτικῶς, να λέγῃς: Ὁ Βούρβαχης!

Τὸ ὄνομα τοῦ στρατηγοῦ ἦτο γνωστὸν και εἰς τὸ παιδίον. Ἐκοκλήσισε και ἐσπευσε να κρύψῃ τὸ πρόσωπον εἰς τὴν ποδίαν τῆς νταντᾶς του. Συγχρόνως ὅμως ἠσθάνθη μίαν μεγάλην ὑπερηφάνειαν και ἐξ αὐτῆς ἠντλησε θάρρος. Ἐκτοτε, ὡσάκισ συνήντα τὸν στρατηγὸν Βούρβαχην, ἐπανελαμβάνε τὸν χαιρετισμόν του. Καὶ ὁ στρατηγὸς πάλιν, ὡσάκισ τὸ ἔβλεπε, πεζὸς ἡ ἔφιππος, ἀνταπέδιδε τὸν χαιρετισμόν με ὄλην τὴν σοβαρότητα!

Ἀθήμερον.

Ὅταν ἐγνωσθῇ ἡ κηραίτησις τῆς Κυβαρησεως, ὁ φίλος μου Γεώργος ἐτρεξεν εἰς τὸ σπίτι τοῦ και ἀνήγγειλεν:

— Ἐπεσε τὸ ὑπουργεῖον!

— Ποῖδ' ἀπ' ὅλα; ἐρωτᾷ ὁ μικρὸς ἀδελφός του Κίμων, γουρλόδιων τὰ μάτια.

— Ὅλα! ὅλα! ἀπάντᾳ γελῶν ὁ Γεώργος.

— Καὶ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν;

— Ἐνοεῖται...

— Ψέμματα λές! Τώρα ἐπέρασα ἀπὸ ἐκεῖ και τὸ εἶδα ὄρθιο!

Ὁ καλὸς ἐνθυμεῖται μόνον τὰ ἐλαττώματα τοῦ ἄλλου. Ὁ καλὸς μόνον τὰ προτερήματα. Ὁ δίκαιος και τὰ δύο.

Η ΓΑΤΑ ΤΟΥ ΒΑΤΟΥ

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΜΟΥ ΚΥΝΗΓΙΟΝ (Συνέχεια ἴδι σελ. 306)

«Βάτος» ὀνομάζετο τὸ γειτονικὸν μας Ἐσνοδοχεῖον. Ἡ κυρὰ Κώσταίνα ἦτο ἡ σύζυγος τοῦ Ἐσνοδόχου. Ἡ Ἀμαλία ἦτο ἡ κόρη τῆς κυρᾶ Κώσταίνας και ἡ γάτα, τὴν ὁποίαν εἶχα φονεῦσῃ, ἦτο ἡ γάτα τῆς Ἀμαλίας. Δια τοῦτο λοιπὸν τὰ παιδιά τὴν ἔλεγαν «Γάταν τοῦ Βάτου.»

Καὶ τώρα, πῶς τὸ ἔμαθεν ἡ Ἀμαλία; Ἐτρεξεν ἀρά γε κανένα παιδί και τῆς ἔδωκε τὴν ἀπαίσιαν εἰδησιν; Τὴν εἰδοποίησεν ἀρά γε κανὲν προαίσθημα, ὅταν ἤκουσε τὸν πυροβολισμόν; Δὲν ἤξεύρω! Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι μετὰ πέντε λεπτά ἡ Ἀμαλία εὐρίσκειτο ἐπὶ τόπου, κλαίουσα και ὀδυρομένη, ἀπευθύνουσα πρὸς τὸ θῦμα τὰς γλυκυτέρας λέξεις, τὰς συγκινητικώτερας ἀποστροφᾶς, και στολιζουσα ἐν τῇ ἀγανακτήσει τῆς τὸν δολοφόνον μετὰ τα χεῖρότερα ἐπίθετα.

«Νά, ὁ κύριος Γεώργος τὴν ἐσκότωσε μετὰ τὸ τουφέκι του. Τὸν εἶδα ἐγὼ!» τῆς εἶπεν ἕνα παιδί— τὸ ἴδιον ποῦ εἶχε γνωρίσῃ και τὴν γάταν. Τὸ παληόπαιδο! ἐνοουσε να ὀμιλῇ πάντα μετὰ τὸ νῆ και μετὰ τὸ σῆμα... Ὁ «κύριος Γεώργος» δὲν βγάζει λέξιν. Ἀπεναντίας ἐκρύφθη ὀπίσω ἀπὸ ἕνα θάμον και δὲν ἐνοεῖ να ξεμυτίσῃ. Τώρα ποῦ ἐμεγάλωσα τὸν ἐνθυμοῦμαι τὸν ἑαυτόν μου τότε, και ἀκόμη φρίττω. Δὲν ἤθελα να εἶμαι «οὔτε φύλλος ἔστων κέρφο του» κατὰ τὴν παροιμίαν.

«Στὸν τόπο ἐμεινέ, κυρία Ἀμαλία— ἐξακολουθεῖ τὸ παιδί.— Ἐνα νιάου ἔκαμε μοναχὰ και ἐπεσε. Τίποτε ἄλλο. Οὔτε κουνήθηκε κειὰ. Εἶνε φόβια, ξεύρετε, κα τὰ νὰ τῆς φόβια, ἡ κακομοῖρα!...»

Καὶ ἡ Ἀμαλία τὸ βλέπει αὐτὸ. Ἀλλοῖμονον, τίποτε δὲν ἠμπορεῖ πλέον να κάμῃ... Πέρνει λοιπὸν τὴν γάταν εἰς τὴν ἀγκαλίαν τῆς και φεύγει, ἀκολουθουμένη ἀπὸ ὄλην τὴν τσοῦρμαν τῶν παιδιῶν.

«Λυποῦμαι πολὺ γιὰ τὸ κακὸ ποῦ τῆς ἔκαμα— ἔλεγα μόνος μου, ἔμα ἐξήλθα ἀπὸ τὸ κρησφύγετόν μου.— Ἀλλὰ ποῖος τῆς εἶπε να ἔχῃ τέτοια παληόγαρα, ποῦ να μὴ ἀφίγη κόττα και φαλιὰ; Τὸ κάτω-κάτω τῆς Γραφῆς, ἡ ἀπόλεια δὲν εἶνε ἀνεπανόρθωτος και γρήγορα ἡ δεσποινὶς Ἀμαλία θὰ παρηγορηθῇ.»

Ἀλλὰ μολοντούτο μ' ἐτυπτεν ἀκόμη ἡ συνειδήσις. Ὅταν ἀργότερα ἐκαθήσαμεν εἰς τὸ τραπέζι, ὁ παππούς μου εἶπεν ἀκοτόμως: — Ἀλήθεια, Γεώργο, εἶδα σήμερα τὸν Κώστα τὸν Ξενοδόχο. Ἡ κόρη του εἶνε ἀπαρηγόρητη ποῦ τῆς ἐσκότωσες τὴν γάτα. Τὴν ἀγαποῦσε πολὺ και ὀλε κλαίει. Τοῦ ὑπεσχέθην ὅτι θὰ ὑπάγῃς να τῆς ζητήσῃς συγγνώμην. — Συγγνώμην;... Ἀπὸ τὴν Ἀμαλία;... Ἐπειδὴ τῆς ἐσκότωσα τὴν γάτα τῆς; Καλὸ τί λέτε, παππού! Ἡ γάτα αὕτη μᾶς ἔφαγε δύο κόττες και μᾶς ἐρῆμαξε τὴ φαλιὰ, ποῦ ἦτον τὸ καμάρι τοῦ κήπου μας. . . . Να γαθῇ ἡ παληόγαρα! Αὕτη δὲν ἦτο ζῶν, ἦτο καθεαυτὸ στοιχεῖον κακοποιῶν. Θάλασσα, πῦρ και γάτα τοῦ Βάτου, κακὰ τρία! Δὲν ἤξευρα πλέον τί ἔλεγα. — Σιέψου καλλίτερα, Γεώργο! ἀπήνησεν ἡσύχως ὁ παππούς. Δὲν ἔχεις κανὲν δικαίωμα να σκοτώνῃς τῆς ξένες γάτες μετὰ τὴν πρόφασιν ὅτι σε βλάπτουν. Ἡ γάτα τοῦ Βάτου σου ἐρῆμαξε τὴν φαλιὰν; Ψῖτ! μοναχὰ να τῆς ἔκαμες ἐκεῖνη τὴν ὄρα, θὰ ἔφευγε. Λέγεις ὅτι μᾶς ἐπνίξε τῆς κόττες; Ἄς μὴν ἀφινεν ἡ Μαργαρά ἀνοικτὸ τὸ παραθύρον τοῦ κοταεῖοῦ. Νά, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ τὸ κλείνῃ, καμμία κόττα δὲν μᾶς ἔλειψε... Ἐλπίζω, ὅτι αὐτὸ ποῦ ἔκαμες, δὲν τὸ ἔκαμες με κακία, ἐν τούτοις ὅμως. — Ἐκαμα ἄσχημα, παππού, τὸ ἀναγνωρίζω! ἀνέκραξα ζωηρῶς. Ἀλλὰ να ὑπάγω να ζητήσω συγγνώμην ἀπὸ τὴν Ἀμαλίαν, εἶνε ἀδύνατον. Ὅλοι οἱ συμμαθηταὶ μου θὰ τὸ ἐμάνθαναν και θὰ μ' ἐποροῖδαν. — Θὰ ἔκαμαν πολὺ ἀνόητα, Γεώργο. Ποτε δὲν γίνετα κανεὶς γελοῖος, ὅταν δείχνῃ ἀγαθότητα και καλὴν ἀνατροφήν. — Ναι, ἀλλὰ... ἐψιθύρισα. — Ἀλλὰ; Προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις! Ἐλα, ἔλα, ἀφῆσέ τα αὐτὰ και πήγαίνε ἀμέσως. Δύο βήματα εἶνε. — Ἐπῆρα τὸ καπέλο μου και ἐξήλθα. Ἄ, ἦμην πολὺ δυστυχῆς! — «Νά ὑπάγω, ἔλεγα, να ζητήσω συγγνώμην, μεσημέρι ὄρα, εἰς τὸ Ἐσνοδοχεῖον!; Νά με ἰδῇ τόσοσ κόσμος ποῦ τρώγει ἐκεῖ, μετὰ τῶν ἄλλων και ἐκαθηγητῆς μου τῶν μαθηματικῶν!; Να προχωρήσω σαοτισμένος, κατακλιμένη ἀπὸ ὄλην τὴν τσοῦρμαν τῶν παιδιῶν. . . . λυποῦμαι... πολὺ... ποῦ...» — Ὅχι, ὄχι! δὲν λυποῦμαι καθόλου!

Όταν έχη κανείς τέτοιες γάτες, τας κρατεί 'ς τὸ σπίτι του, καὶ δὲν τας στέλνει 'ς τὴ γειτονεία! Τὰς κλείνει μέσα σὲ κλουβί με σιδερένια κάγκελα, σὺν θηρία! Μάλιστα, δεσπονίς Ἀμαλία. Καὶ σὰς παρακαλῶ πολὺ νὰ με ξεφορτωθῆτε! Οὐτε τὴν συγγνώμην σας θέλω, οὐτε τίποτε!»

Αὐτὰ μονολογῶν καὶ χειρονομῶν, ὡς τρελός, ἔφθασε εἰς τὴν ἀκρὰν τοῦ κήπου. Ἡ θύρα τοῦ οἰκίσκου, (ἐκείνου τοῦ ξυλίνου παρατήματός σου σὰς ἔλεγα εἰς τὴν ἀρχὴν) ἦτο ἀνοικτὴ. Ἐμβήκα μέσα καὶ ἔπεσα ἐπάνω εἰς ἕνα σωρὸ ἀπὸ ἄχυρα.

Νομίζω ὅτι ἔκλαια. Εἶχα πάρῃ τὸ πρᾶγμα ὑπὸ τραγικὴν ὄψιν. Ἐκινδύνευς, βλέπετε, ἢ ἀξιοπρέπεια μου, ἢ φιλαντία μου, ὁ ἐγωισμός μου. Οὕτως ἐνόμιζα τουλάχιστον. Ἐ, δεκαπέντε ἐτῶν μόλις... δὲν εἶχα καὶ πολὺ ἄδικον!

Εἰς τὸ τραπέζι δὲν εἶχα φάγῃ σχεδὸν διόλου. Ὁ στόμαχός μου διεμαρτύρητο ἐντόνωσ. Καὶ πεινασμένος καθὼς ἦμουν, ἐπροσπάθησα νὰ κοιμηθῶ. Ἄδύνατον! ποῦ νὰ κλείσω μάτι;... Καὶ ἐξακολουθούσα νὰ με βασανίζῃ ἡ πείνα καὶ ἡ τύψις τῆς συνειδήσεως.

Διότι εἰς τὸ βάθος, ἐννοοῦσα ὅτι εἶχα ἄδικον, ἀνεγνώριζα ὅτι ἔπρεπε νὰ εὐχαρι-

στήσω τὸν παπποῦ, νὰ ὑπάγω νὰ ζητήσω συγγνώμην. Μόνον ὁ ἐγωισμός μου δὲν με ἄφινε. Καὶ ἐκ τούτου ἡ ἐσωτερικὴ πάλη, ἡ ὁποία μ' ἐβασάνιζε... Καὶ πείνα!... Ὁ Θεέ μου! Θεέ μου! Ἐπέρασεν ὀλίγη ὥρα με σκέψεις, αἱ ὁποῖαι δὲν ἦσαν διόλου ρόδιναί, σὰς βεβαίῳ!

Ἐξαίφνης ἤκουσα ὀμιλίαν. Κάποιοι ἤρχοντο πρὸς τὸ μέρος τῆς κρύπτης μου. Ἐξ ἐνοστικτοῦ, ἐχώθηκα ἀκόμη βαθύτερα μέσα εἰς τὸ ἄχυρον.

Ἦτο ἡ μητέρα μου καὶ ἡ Μαργαρώ. [Ἐπεται τὸ τέλος]

KIMON ΔΑΚΙΑΝΗΣ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΠΡΟΣ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΕΤΟΣ 1898.

Ἐντὸς ὀρισμένης προθεσμίας. — Μὲ δῶρα καὶ προνόμια.

ΕΡΙΚΟΙ φίλοι μου ἐκ τῶν μέλλον ἀγαπητῶν, — ὅπως ὁ Ἄνδρεις Ἀργοναύτης, ὁ Τρικυμιῶδης Μαλίας, κτλ. — ἔσχον τὴν προθυμίαν νὰ ἀνανεώσω ἀπὸ τοῦδε τὴν συνδρομῆν των διὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος 1898.

Ἡ ἔγκαιρος πληρωμὴ τῆς συνδρομῆς εἶνε βεβαίως ἐν δείγμα ζήλου καὶ ἀγά-

πτης ἐκ τῶν περιφανστέρων. Ὅσον ἐνωρίτερα ἀνανεώσῃ κανεὶς τὴν συνδρομὴν του, τόσον περισσότερον φαίνεται ὅτι μάγαπᾷ, ὅτι ἀνυπομονεῖ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν φιλιαν μου καὶ διὰ τὸ προσεχὲς μέλλον καὶ διὰ τὸ ἀπώτερον. Διὰ τούτα καὶ οἱ φίλοι μου ἐκείνοι ἔσπευσαν νὰ καταταχθῶν μεταξύ τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1898 τόσον ἐνωρίς, πρὸ πάσης εἰδοποιήσεως, ἔχοντες τὴν εὐγενῆ φιλοδοξίαν νὰ ἀναγραφῶν πρῶτοι-πρῶτοι εἰς τὸν νέον Κατάλογον τῶν Συνδρομητῶν.

Καὶ ἐνῶ τοὺς ἐνέγραφα τῶντι πρῶτους-πρῶτους, με δλὴν τὴν ἀνεσιν καὶ τὴν ἡσυχίαν τῆς ἐποχῆς ταύτης, ὅτε αἱ ἀνανεώσεις εἶνε ἀπάνται, ἐσκέφθη πόσον τὸ ἔργον μου θὰ διευκολύνετο, ἂν ἡ ἀνανέωσις τῶν συνδρομῶν ἐγίνετο οὕτω βαθμιαία, ἂν ἤρχιζεν ἀπὸ ἐνωρίς, καὶ ἂν ἀπεφεύγετο κατὰ τὸ δυνατόν ἡ συσσωρεύσις ἐκείνη καὶ ἡ παραζάλη κατὰ τὰς παραμονὰς τοῦ Νέου Ἐτους, ὅτε τὸ Γραφεῖόν μου γίνεται ἀνω-κάτω, ὅτε αἱ συστημέναι ἐπιστολαὶ ἔρχονται σωρηδόν, ὅτε οἱ συνδρομηταί, παλαιοὶ καὶ νέοι, μ' ἐπισκέπτονται ἀθρόοι, καὶ ἀγρυπνῶ νυκτὰς ὅλας διὰ νὰ ἐγγράφω εἰς τὰ βιβλία τόσον πλήθος διαμίας, καὶ διὰ τούτο βραδύνει ἡ κλήρωσις τῶν Δώρων μου, ἕως νὰ ἐτοιμασθῶν οἱ κατάλογοι καὶ οἱ λαχοὶ... Ἄ, θὰ ἦτο μεγάλη εὐκολία δι' ἐμέ, ἂν ἡ ἀνανέωσις ἐγίνετο πλέον ἡσυχος, πλέον ἤρεμος, πλέον βαθμιαία. Καὶ τοῦτο,

ἐσκέφθη, δύναται νὰ κατορθωθῇ, ἂν παρακαλέσω τοὺς φίλους μου νὰ με βοηθήσουν, ἂν κάμω ὥστε ἡ προθεσμία νὰρχίζῃ ἐνωρίτερον.

Ἄν ἔλεγα ἀπλῶς: «Δίχομαι ἀπὸ τώρα συνδρομὰς διὰ τὸ 1898» εἶμαι βεβαίῳ ὅτι πολλοί, πλείστοι φίλοι μου, θὰ ἔσπευδον νὰ ποδείξουν τὸν ζήλόν των, τὴν προθυμίαν των καὶ τὴν ἀγάπην των, ἀνανεοῦντες ἀμέσως τὴν συνδρομὴν των. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ ζήλος καὶ ἡ προθυμία πρέπει νὰμείβωνται, ἐπειδὴ τὰ ἐνωρίτερον πληρωόμενα χρήματα ἔχουν φυσικὰ ἕνα τόκον, ὁ ὁποῖος δὲν εἶνε δίκαιον νὰ χαθῇ, διὰ τοῦτο ἐσκέφθη νὰ προβῶ εἰς τὴν ἐξῆς δὴλωσιν:

Α'. — Τὸ δῶρον.

Ὅσοι ἐκ τῶν ἤδη συνδρομητῶν τῆς «Διαπλάσεως» ἀνανεώσουν τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ 20^{ος} αὐτῆς ἔτος 1898 ἀπὸ τοῦδε, **μέχρι τῆς 31 Ὀκτωβρίου 1897 τὸ βραδύτερον, δικαιούνται νὰ ἐκλέξουν καὶ νὰ λάβουν δωρεὰν καὶ ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν, ἐν οἰονδήποτε τῶν κάτωθι βιβλίων ἢ τόμων τῆς Διαπλάσεως:**

- Α') Παιδικὸν Πνεῦμα συλλεγὸν ὑπὸ Ν. Π. Παπαδοπούλου (τρία τομῆδια ὧν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα).
- Β') Ὁ Φῶτης, ἐπικολυριδὸν ποίημα ὑπὸ Χριστοφῆρου Σαμαρταίου (προσφέρεται ἡμῶς μετὰ τὸν «Φῶτην» καὶ τὸ βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς ὑπὸ Σοφίας Δήμου.)
- Γ') Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων, παιδαγωγικὰ ποιήματα ὑπὸ Ἀλ. Κατακουζηνοῦ.
- Δ') Εἰς τόμος τῆς «Διαπλάσεως» τῆς Α' περιόδου ἐκ τῶν ἐξῆς κατ' ἐκλογὴν: 6ος, 5ος, 8ος, 11ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος.

Β'. — Τὸ προνόμιον.

Ἐκτὸς τοῦ δώρου τούτου, οἱ μέχρι τῆς 31 Ὀκτωβρίου ἀνανεοῦντες ἔχουν καὶ τὸ ἐξῆς **προνόμιον**: Προσθέτοντες συγχρόνως ἄλλας 5, ἢ 10, ἢ 15 δραχμὰς (οἱ δὲ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, φράγκα, χρυσᾶ) δύναται νὰγοράσουν ἕνα, ἢ δύο ἢ καὶ τοὺς τρεῖς τόμους τῆς «Διαπλάσεως» τῆς Β' Περιόδου (1894—1896) ὧν ἕκαστος τιμᾶται 7 φρ.

Οὕτω λοιπὸν διὰ τῆς ἐκπτώσεως ταύτης τῶν δύο

δραχμῶν δι' ἕκαστον ἀγοραζόμενον τόμον τῆς Β' Περιόδου, καὶ διὰ τοῦ τόμου ἢ τοῦ βιβλίου τὸ ὁποῖον θὰ λάβουν ὡς δῶρον καταντᾷ οἱ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν των μέχρι τῆς 31 Ὀκτωβρίου καὶ κάμνοντες χρῆσιν τοῦ προνομίου νὰ λαμβάνουν τὴν «Διαπλάσιν» ἐπὶ ἕν ἔτος δωρεὰν!

Ἡ παραγγελία.

Οἱ ἐντὸς τῆς προθεσμίας ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν των, θὰ πέμψουν **ἀπ' αὐθείας** εἰς τὸ Γραφεῖόν μας ἐπιστολὴν συστημένην ὑπὸ τὸν ἐξῆς τύπον:

Κύριε ἐκδότη τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»

Σὰς ἐσωκλείω δραχμὰς ἐπὶ(7) [ἢ φράγκα χρυσᾶ ὀκτώ (8)] ὅπως ἀνανεώσῃτε τὴν συνδρομὴν μου διὰ τὸ 1898. Ἐπειδὴ δὲ σὰς στέλλω τὰ χρήματα σήμερον, ἦτοι πρὸ τῆς 31 Ὀκτωβρίου ἔ. ἔ., δικαιούμαι νὰ λάβω δωρεὰν, κατὰ τὴν προκήρυξίν σας, ἕν βιβλίον, καὶ πρὸς τοῦτο ἐκλέγω τὸ τάδε (ἔταπθα σημειῶ τὸ βιβλίον ἢ τὸν τόμον τῆς Διαπλάσεως, τὸν ἑαυτὸν ἐπιθυμῶ.)

Ἐν... τῆ... 1897.

Ὁ συνδρομητὴς σας

(Ὀνοματεπώνυμον καὶ Διεύθυνσις)

Υστερόγραφον (προαιρετικόν.) Ἐπίσης κάμνον χρῆσιν καὶ τοῦ προνομίου, σὰς ἐσωκλείω ἑτέρας δραχμὰς (ἢ φρ. χρ.) (τόσα), διὰ νὰ μοὶ ἀποστείλῃτε τὸν τάδε ἢ τοὺς τάδε τόμους τῆς Β' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως».

Ὁ ἴδιος.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΑ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 308).

Οὕτως ὠπλισμένος, ὁ Ἰωάννης ἀνέβη πάλιν εἰς τὸ κατόστρωμα, καὶ ἐναγκαλισθεὶς τὸν μικρὸν ἱστὸν τῆς πρύμνης, ἔστειλε λέξεις τινὰς ἐν τῇ τρικυμίᾳ πρὸς τὸν Ἄνθιμον Μαιές, ὁ ὁποῖος ἀπήντησε διὰ τριῶν βλασφημιῶν.

Ἄλλὰ δὲν ἐπρόφθασεν ὁ τάλας πλοίαρχος νὰ ἐστομίσῃ καὶ τετάρτην, διότι ὁ ἀνεμος καὶ τὸ κύμα συνεκρούθησαν βιαίως, καὶ ἐξαίφνης—κανεὶς δὲν ἐνόησε πῶς καὶ διατί, — γίνεται ἕνας χαλασμός κόσμου, ἀκούεται ἕνας πάταγος φρικαλέος, καὶ ἡ καλὴ σου Μάντζουράνα εὐρίσκειται διαμίας μετὰ τοὺς ἱστοὺς πρὸς τὰ κάτω καὶ μετὰ τὴν τρόπιδα πρὸς τὰ ἐπάνω!... Κάτι τι ὡς πλωρία ράχη φαλαίνης...

Τὸ πλοῖον ἀνετράπη. Ἰδοὺ λοιπὸν πῶς εἶχε συμβῆ: Τὸ πλοῖον εὐρίσκετο ἤδη πλησίον εἰς τὸ Δόγγερ-Μπάγγ, — ἕνα μέγαν ἀμμόλοφον, καθὼς σὰς εἶπα, ὁ ὁποῖος ἀρχίζει μακρόθεν νὰ σχηματίζεται ὑπὸ τὸ ὕδωρ ἀβρατος, καὶ βαθμηδὸν ὑψοῦται, ὑψοῦται ἀνεπαίσθητως, ἕως οὗ φθάνει εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ τότε φαίνεται. Ἡ Μάντζουράνα, ὑπὸ τὴν διπλῆν ὄψιν τοῦ κύματος καὶ τοῦ ἀνέμου, εἶχεν ἐμπέσῃ εἰς τὴν σφῆριν ταύτην, εἰς τὴν ὑποβρύχιον παγίδα, καὶ παρασυρθεῖσα, προσκρούσασα ἐπάνω εἰς τὴν ξέραν, ἀνετράπη καὶ ἀπέμεινεν ἐκεῖ, βυθισμένη, δεσμευμένη, καρφωμένη εἰς τὴν ἀμμον, μετὰ τὴν τρόπιδα μόνον ἐκτὸς τοῦ ὕδατος...

Ἄναγκαία ἐξήγησις.

Οἱ μέχρι τῆς 31 Ὀκτωβρίου ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν των, θὰ λάβουν μέρος καὶ εἰς τὴν **Κλήρωσιν τοῦ Λαχείου**, τὸ ὁποῖον θὰ προκηρῶ διὰ τὸ 1898.

Μόνον οἱ μέχρι τῆς 31 Ὀκτωβρίου ἀνανεοῦντες θὰ λάβουν δωρεὰν βιβλίον ἢ τόμον, καὶ ἂν θέλουν, πρὸς 5 δρ. ἢ φρ. χρ. ἕκαστον τόμον τῆς Β' Περιόδου, ὡς προεῖπον. Οἱ μετὰ τὴν προθεσμίαν ταύτην ἀνανεοῦντες, ὅτε θὰ δημοσιευθῇ ἡ προκήρυξις τῆς τακτικῆς ἀνανεώσεως, ἀποκλείονται τοῦ δώρου καὶ τῶν προνομίων καὶ μόνον εἰς τὸ Λαχεῖον θὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ λάβουν μέρος.

Ἐπίσης καὶ οἱ ἤδη ἐγγραφόμενοι νέοι συνδρομηταὶ διὰ τὸ 1898, καὶ ἂν ἀκόμη οἱ συνδρομὴ των ληφθῇ πρὸ τῆς 31 Ὀκτωβρίου, μόνον εἰς τὸ Λαχεῖον θὰ λάβουν μέρος ἀποκλειόμενοι τοῦ δώρου καὶ τοῦ προνομίου, τὰ ὁποῖα μόνον διὰ τοὺς παλαιούς συνδρομητάς ἰσχύουν.

Ἐν τέλει ἐλπίζω ὅτι οἱ φίλοι μου θὰ σπεύσουν νὰ ἐπωφεληθῶν τῆς εὐκαιρίας ταύτης, τῆς ὅπως ἐξαιρετικῆς, καὶ προπάντων νὰ ποδείξουν ἀκόμη ἀπαξ τὴν πρὸς ἐμὲ ἀγάπην των, συντελοῦντες καὶ οὕτω εἰς τὴν διευκόλυνσιν τοῦ ἔργου μου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ἐννοεῖται, ὅτι ὕστερ' ἀπὸ τοιαύτην κουτροβάλα, ναῦται καὶ ἀλιεῖς ἐκένωθησαν ὅλοι εἰς τὴν θάλασσαν. Δυστυχεῖς ἄνθρωποι! γενναῖοι ἄνδρες! διὰ νὰ κερδίσουν τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ἐμελλον φεῦ! νὰ εὐρουν τὸν θάνατον ὀλίγα μίλια μακρὰν τοῦ οἰκίσκου των, τῆς γλυκειᾶς τῶν ἐστίας, τῆς ἀγαπητῆς τῶν οἰκογενείας!

Καὶ τώρα, τί θάπογγίνουν ὁ Ἰωάννης Μαντζουράνας καὶ ὁ Ἄνθιμος Μαιές; Θὰ πνιγῶν ἄρα γε ἢ θὰ φάγωθῶν ὅπως οἱ ἄλλοι; Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ περιμένουν, αὐτὸ ἦτο τὸ πιθανώτερον, διότι μόνον διὰ θαύματος ἦτο δυνατόν νὰ σωθῶν. Ἐν τούτοις, ἡ θαῦμα αὐτὸ πρέπει νὰ ἐγινε, διότι δύο λεπτὰ μόλις μετὰ τὴν καταστροφὴν, κάτι τι ὡς δύο μεγάλα μαύρα χέλια, εἶρπον κοπιωδῶς ἐπὶ τοῦ ἀνεστραμμένου σκάφους τῆς Μάντζουράνας. Καὶ τὰ δύο αὐτὰ μαύρα χέλια, δὲν ἦσαν ἄλλο, παρὰ ὁ πλοίαρχος καὶ ὁ ἰδιοκτήτης. Ὁ πρῶτος, χάρις εἰς τὴν ἑκτακτον κολυμβητικὴν του ἱκανότητα, ἀλλὰ προπάντων χάρις εἰς τὴν καλὴν του τύχην, κατορθώσῃ νὰ φθάσῃ τὴν σανίδα τῆς σωτηρίας, — κυριολεκτικῶς. Ὁ δεύτερος πάλιν, ὁ ὁποῖος ἀπὸ μικρὸς ἐκολύμβη εἰς τὸν Λεῖγγρα, ἐβοηθῆθη πολὺ ἀπὸ τὸ κιβώτιον μετὰ τὰς πλάσας καὶ ἀπὸ τὴν φωτογραφικὴν του μηχανήν, τὰ ὁποῖα τῷ ἐχρησίμευσαν ὡς σωσίβια.

Ὅπως δὴποτε, ἐρποντες καὶ οἱ δύο ἐπὶ τοῦ γλοκώδους, τοῦ ἀνωφερῶς καὶ ὀλισθηροῦ ἐκείνου ἐδάφους, συνητήθησαν σχεδὸν συγχρόνως ἐπάνω εἰς τὸ ὑψηλότερον σημεῖον τῆς τρόπιδος, καὶ ἀνεγνώρισθησαν ἀμέσως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε.

ΜΕΤΑ ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟΝ

«Μπα! Σεις εἶσθε, κ. Μαντζουράνα;

«Μπα! Σεις εἶσθε, κύριε Μαντζουράνα;»

— "Όλος και όλος. Σὺ εἶσαι, Μασ; — Μὲ τέτοιο διαβολοάνεμο και με τέτοια καληθόλασσα, ἤμπορουσε κανείς να στοιχηματίσῃ ἔσα σίγουρα, ὅτι θά ἐχανόμεθα και ἡμεῖς, ὅπως ἐχάθησαν ὅλοι. Ἀνθρώποι, μωρούνες, ἐργαλεῖα, πράγματα, πλοῖον, περιουσία, ὅλα πᾶνε ἔστη ὄργη και διαμιάς!

— Λυπάσμαι πολύ τούς δυστυχεῖς μου ναύτας, ἀπεκρίθη ὁ Μαντζουράνας, προσπαθῶν με ὄλην του τήν καθήμι και με ὄλην του τήν φρόνησιν να ἀναστή ἐπὶ τῆς τρόπιδος, — ἀλλά παρηγοροῦμαι διότι κατώρθωσα να κώσω, ὅτι εἶχα πολυτιμότερον. Ὁ ἄξαναρχισωμεν!

— Ὁ ἄξαναρχισωμεν; Εὐχαριστῶ!.. Μὰ δὲν συλλογιζεσθε, ὅτι διὰ να ἄξαναρχισωμεν, πρέπει πρῶτον να φύγωμεν ἀπὸ ἐδῶ; Και πῶς θά φύγωμεν; Ἐγὼ δὲν βλέπω τίποτα.

— Ὅτε ἐγὼ, διέκοψεν ὁ Μαντζουράνας. Εἶνε σκοτάδι, ὅπως μέσα εἰς τὸν σκοτεινὸν μου θάλαμον, ὅταν...

— Χίλιες χιλιάδες διαβόλοι να πάρουν τὸ ἄλογό σας! Αὐτὴ τῆ στιγμή θά ἐπροτιμοῦσα να καθαικεῖω κανένα ἄλλο, πειὸ χερσαῖο.

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη να προσκαλῆς τούτους διαβόλους, πλοίαρχε Μασ; Δύο μόνον θάρκουσαν διὰ να μᾶς πάρουν ἀπ' ἐδῶ και σένα και μένα. Τελος πάντων τί θά κάμωμεν;

— Πρῶτα-πρῶτα θά περιμείνωμεν να φέξῃ. Τότε θά ἰδοῦμε καθαρά τί εἴμπορεῖ να γίνῃ. Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι τὸ Δόγγερ-Μπάγκ εἶνε ἀρκετὰ μακρὰν να φθάσωμεν εἰς τήν ξηρὰν κολυμβώντας θά εἶνε ἀδύνατον. Τὸ μόνον που εἴμπορεῖ να ἐλπίξῃ κανείς, εἶνε μήπως περᾶσῃ κανένα φαράδιχο, πλέον φρόνιμο ἀπὸ τὸ δικὸ μας, εἰς ἀπόστασιν ποῦ να εἴμπορῃ να μᾶς ἰδῇ ἢ να μᾶς ἀκούσῃ. Ναί! ἀλλά εἰς τότε, τί θά φᾶμε, τί θά ποιῶμε;

— Αὐτὸ τώρα συλλογιζεσθε;... Εἶνε πολὺ ταπεινὸν καὶ χυδαῖον!

— Μπᾶ! πῶς μου ὀ ἔγω, Σατανᾶ! και πῶς να μὴ τὸ συλλογιζώμαι, ἀφοῦ πεθαίνω ἀπὸ τὴν πείνα και ἀπὸ τὴν δίψαν;... Δὲν μου λέτε, κύριε Μαντζουράνα, ἕνας ἀνθρώπος ὑγιῆς και δυνατός, ὡς πόσες ἡμέρες εἴμπορεῖ να κάμῃ χωρὶς να φάγῃ;

— Κατὰ τὰς περιστάσεις, ἀπήντησεν ὁ Ἰωάννης. Δύο, τρεῖς ἡμέρας... Τέσσαρες, εἶνε πολὺ πέντε, εἶνε πάρα πολὺ.

— Τότε λοιπὸν ἐγὼ ἀποθνήσκω ἐκ τῶν προτέρων!

— Ὅχι δᾶ. Εἴμποροῦμεν να παρατείνωμεν τὰ πράγμα, τρώγοντες ὅλα τὰ ἐλαστίγια και τὰ πετσία τῆς ἐνδυμασίας μας.

— Ὁραῖον γεῦμα μὰ τὴν ἀλήθειαν! ἐστέναξεν ὁ Ἀνθιμος Μασ. Ἄχ! καταραμένο δοχίον με τὰ κόκκινα φάρια

τί μου ἔκαμες! Ἄν δὲν ἦσουν σὺ, δὲν θά συναντοῦσα τὸν κύριον Μαντζουράναν ἂν δὲν ἔφρουγα μαζὶ του, δὲν θά ἐφάρουα μωρούνες με τὸ διαβολοκάραβό του, και ἂν δὲν ἦμον εἰς αὐτὸ τὸ καράβι, θά ἦμον σε κανένα ἄλλο...

— Ποῦ ἤμποροῦσε να ἦτο και πολὺ χειρότερον! συνεπλήρωσεν ὁ Ἰωάννης. Γιὰ φαντάσου ἂν ἐβυθίζετα ὀλωσθίου! Τουλᾶχιστον τώρα ἔχεις ἕνα μέρος να στηριχθῆς και να ἐξαπλωθῆς, ἂν σου ἀρέσῃ.

— Ναί, μὰ ἐγὼ τὸ ἔξερω τί ὑποφέρω, ἀπήντησε μειδιῶν ὁ δυστυχῆς πλοίαρχος, ἀλλάζων θέσιν ὀλονέν, πότε ἐξαπλοῦμενος με τὴν κοιλίαν και πότε με τὴν ῥάχην, ἐπάνω εἰς τὰ σκληρότατα πλευρὰ τοῦ πλοίου.

Τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτὸς και ὄλην τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ Ἰωάννης Μαντζουράνας και ὁ Ἀνθιμος Μασ εἰς ἔξηκολούθησαν να συνομιλοῦν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἀναμασσῶντες τὰ ἴδια, ἀλλά μὴ μασσῶντες τίποτε, ἐλεεινοὶ και καταβεβλημένοι ἀπὸ τὴν πείναν, τὴν δίψαν, τὸν κόπον, τὴν νύσταν, τὴν ἀγωνίαν.

Καὶ δὲν ἔκαμον ἄλλο συνεχῶς, παρὰ να γυρίζουν πότε ἀπὸ τὸ ἕν πλευρὸν και πότε ἀπὸ τὸ ἄλλο, πότε πρηνηδὸν και πότε ἀνάσκελα. Αὐτὴ ἡ γυμναστικὴ ἦτο ἡ μόνη των διασκεδάσις και ἡ μόνη των ἀνάπανσις.

Ὅταν ἦλθε και ἡ δευτέρα νύξ, ἐβήσαν ὅτι δὲν θαντεῖγον ἐπὶ πολὺ με αὐτὴν τὴν διαίταν και ἤρχισαν να συνομιλοῦν ὀλιγώτερον. Ὅσακις ὁ πλοίαρχος ἀπεφάσιζε να ἀνοίξῃ τὸ στόμα, τὸ ἔκαμνε μόνον διὰ να καταρασθῇ τὴν ζωὴν, τὴν θάλασσαν, τὴν τύχην, τὸν πλοῖον κτλ. Ὁ δὲ Ἰωάννης Μαντζουράνας ἐλάμβανε τὸν λόγον διὰ να παρηγορῇ τὸν σύντροφόν του, να τὸν καταπραΰνη ὀσακις παρεφέρετο, να τὸν κατευναζῇ ὀσακις ἐξωργίζετο. Ἦρχισε μάλιστα να τῷ ὀμιλῇ και περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς και περὶ ἑνὸς ἄλλου κόσμου καλλιτέρου ὡς να ἦτο Πνευματικός.

Τὴν δευτέραν ἡμέραν ὁ ἥλιος ἀνέτειλε κατὰ τὸ σὺνητες ἑλαρὸς και θερμὸς και φαιδρότατος.

— Γιὰ να μᾶς κοροῖδεύσῃ! ἐβρυχῆθη ἀγρίως ὁ πλοίαρχος.

— Πῆς καλλίτερα για να μᾶς στεγνώσῃ! ἐπιθύρσεν ὁ Ἰωάννης, με συγκινητικὴν ἐγκαρτέρησιν. Ἀλλά... τί βλέπω ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸν οὐρανόν; Κῦταξέ!

Ὁ Μασ ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν και εἶδε τράγγι κάτι τι λευκὸν και ἀγνώριστον, τὸ ὀποῖον ἐφαίνετο ὡς μετέωρον ἀκίνητον εἰς τὰ ὄψη τοῦ αἰθέρος.

Τί να ἦτο;

(Ἐπεται συνέχεια)

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Αἰμῆ Ζιρῶν)

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΟΙ ΔΥΟ ΜΑΝΔΡΟΣΚΥΛΟΙ
(Μῦθος)

Ἔχετε ἀπαντήσῃ καμμιά φορὰ πρῶτο-πρῶτὸ, ὅταν πηγαίνετε εἰς τὸ σχολεῖον, δυὸ ἀσημημοῦρικά μανδρόσκυλα, ποῦ τριγυρίζουν ἐξω ἀπὸ τὰς αὐλὰς τῶν σπιτιῶν, μήπως πετύχουν με τὴ μυρωδιὰ τὸ καθημερινὸ τᾶς φαγί;

Τὸ ἕνα λοιπὸν ἀπὸ αὐτὰ, μυρίζοντας, ἐπέτυχε καλὸ μεζέ. Τὶ ἀνέλιπτος εὐτυχία! Μὲ ἀνοιχτὸ στόμα χυμᾶει να τὸν χᾶξῃ... Μὰ ὁ σύντροφός του δὲν εἶνε μακρῶς καθὼς τὸν βλέπει ὀρμαεῖ ἐπάνω του σαν ἀγρίμ. και, δείχνοντας τὰς δοντάρες του, γυρεύει τὸ μερτικό του.

Κάμποση ὄρα ἀγριοκυττάζονται και τέλος δὲν ἀρκοῦν να τσακωθοῦν. Γραζουνίζονται, δαγκάνονται και, πλέοντες εἰς τὸ αἶμά των, κυλιῶνται κατὰ γῆς, μέσ' ἐτῆ σὸνῃ τοῦ δρόμου!

Θὰ μ' ἐρωτήσετε τώρα ὅταν τέλος πάντων ἐτελείωσε τὸ ἀλληλοφαγίμα των, ὁ δυνατότερος τουλάχιστον ἐρροκάνισε τὸ κόκκαλο; — Τώρα δᾶ τὸ πέτυχε!... και ποῦ να τὸ εὔρη;... Τὴν ὄρα ποῦ αὐτοὶ ἐπιάσθησαν, να σου ἕνας τρίτος κλέφταρος, πῶ μᾶστορῆς, ἔρχεται κρυφὰ-κρυφὰ, τοὺς τὸ ἀρπάζει και ὀπου φύγῃ φύγῃ!

Οἱ δύο τότε μανδρόσκυλοι, πηγαίνοντας κοῦτσα-κοῦτσα, με ἀδειανὴ κοιλιά, συλλογιζονται πότε θά εὔρεθῇ ἄλλη μιά τέτοια εὐκαιρία... για να ἄξαναφωθοῦν!

I. P. P.

ΣΧΕ ΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ
ΕΜΠΝΕΥΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οἱ ἀφηρημένοι καθηγηταὶ εἶνε ἡ μόνη ἐλπίς τῶν ἀμελῶν μαθητῶν.

— Ποῦ εἶνε τὸ Σταδίον τῆς Νικοπόλεως, μικρὸ μου;

— Εἰς τὴν Νικόπολιν, κύριε καθηγητά!

— Εὔγε!

Ἀλλά και ἡ ἀφηρημάδα τῶν μαθητῶν τί σας λέγει;

— Πῶς εἶνε τὰ Πνεύματα, μικρὸ μου; Και ὁ μικρός, ὁ ὀποῖος εἶνε Ἐπιστήθιος Φίλος τῆς Διαπάλασις ἀπαντᾶ:

— Δύο: τὸ Πονηρὸν και τὸ Καταχθόνιον.

Τὸ πάθος σκοτίζει τὸ λογικόν, ὡς Νεφέλη σκεπάζουσα τὸν ἥλιον.

Ὅταν συλλογιζώμαι ὅτι ὁ πανουργὸς και ἀγχινοῦστατος ἐκεῖνος Μπερτολόδος ἐγέννησε τὸν ἡλίθιον Μπερτολόδιον, ἐνθυμοῦμαι τὴν παροιμίαν: Ἀπὸ ρόδο βγαίνει ἀγκάθι.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Τί ποῦ εἶνε ἐκεῖνο, μαμά; — Παῖδι, παιδί μου, παῖδι! — Τί; ποῦς παῖδι με τέτοια ἔσθη, μαμά; Ἐστῆλη ὀπὸ τοῦ Φιλῆλιου Μικροστίου

Ἡ Ναυτοπούλα γράφει εἰς ἕνα θεῖον τῆς, κάμνει δὲ γράμματα μεγάλα και πολὺ χονδρά.

— Αἰσὶ γράφεις τῶσαν χονδρὰ; τὴν ἐρωτᾷ ἡ μήτηρ τῆς.

Καὶ ἡ Ναυτοπούλα: — Ἀλλά, μαμά, δὲν μου εἶπες ὅτι ὁ θεός μου εἶνε κοῦρός;

Ἐστῆλη ὀπὸ τοῦ Τι με μέλει

Ὁ Διδάσκαλος. — Πῶς κάμουν ὀκτὸ και ἐπτά;

Ὁ Μικρὸς Συμπαθητικός: —.....

Ὁ Διδάσκαλος. — Γιὰ πρῶτες, παιδί μου. Ἄν ἔχῃ ὀκτὸ μῆλα, και σου δώσουν ἄλλα ἐπτά, τί θά ἔχῃ;

Ὁ Μικρὸς Συμπαθητικός (θριαμβευτικῶς). Πονοστόμαχον, δάσκαλε!

Ἐστῆλη ὀπὸ τῆς Ναυτοπούλας

ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ»

ΒΕΒΑΙΩΣ, Ἀτρήμιτε θαλασομάχῃ, ὁ λίων Πνευματικὸς ἀσκήσις, αἱ ὀποῖαι φέρουν πλείονας τῶ ἐνὸς ἀριθμοῦ, δύναται να ἔχῃ τῶσας λύσεις, ὅσαι εἶνε αἱ ἀριθμοὶ οὗτοι. Π.χ: ἔχομεν μίαν Σύνθεσιν λέξων ὀπ' ἀριθμὸν 483-487. Ζητοῦνται πέντε λέξεις. Ἄν παρὲς ἕσῃς, θά σου σημειωθοῦν πέντε ὀρθαὶ λύσεις ἂν εὔρης μόνον τὰς τρεῖς, θά σου σημειωθοῦν τρεῖς, και οὕτω καθέξῃς. — Σε συγχαίρω θερμῶς διὰ τὸ διπλοῦν εὐτυχίμα διὰ τούς ἀρραβῶνας τῆς ἀδελφῆς σου, τῆς παλαιᾶς μου φίλης, τὴν ὀποῖαν σὲ παρακαλῶ να μου φιλήσῃ, και διὰ τὴν γέννησιν τῆς νέας σου ἀδελφούλας. Νά σου ἔσῃ!

Κεφαλληνιακὴ Ρομπόλα αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σου ἐλέγχο, δὲν ἦτο πρῶτον ποῦ ἐπεθύμεις περισσότερον, δὲν ἦτο ἐλευθέρων. Δὲν πειράξῃς ὀρα; και αὐτὸ εἶνε πολὺ ὀραῖον. Σημαίνει ὅτι θά μᾶς μεθύσῃς με τὸ... πνεῦμα σου. Ἄναμενο ἐπιστολήν σου.

Ἄγαπητή μου **Ἐναγγελία Λάση**, και τὰ δύο ψευδώνυμα ποῦ μου προτείνεις, τὰ ἔχουν ἄλλαι φίλαι μου. Ἀναβόλω λοιπὸν τὰς περὶ Μ. Μυστικῶν προτάσεσόν σου, ὅς ὀ ἐκλέξῃς νέον ψευδώνυμον. Σοῦ ἔστειλα τὰ τετράδια. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν θερμὴν σου ἀγάπην και τὰς τῶσας ἐνεργείας.

Ἐπιθέτω ὅτι ἀστεϊεύσας, Ἄγκυρα τοῦ Ἐλέως! Πολλοί, κλειστοὶ συνάδελφοί σου σὲ ὑπερβαίνου κατὰ τρία, τέσσαρα και πέντε ἔτη. Ὅσες πῶς εἶνε δυνατόν να γίνῃ δεκτὴ ἡ παραίτησίς σου, ἂν δὲν ἐπιμελής, ἂν δὲν ὑπάρχουν ἄλλοι λόγοι;

Δὲν εἶνε ἀνάγκη να γυριθῆς ἕνα ἄνθρωπον προσωπικῶς, διὰ να τὸν γράψῃς, **ΤΙ-ΤΙ-Μποῦμ-Μποῦμ**. Πῶς σου ἦλθε τέτοια ἰδέα; Εἴχομαι να πραγματοποιηθῇ γρήγορα τὸ δεικνόν σου, **Φιλόμοσε Παξ**, και να ἔγκατασταθῆς εἰς τὴν ἀγαπητὴν σου Ἑλλάδα. Ὅσαι αἱ ὀρθαὶ λύσεις σου θά μετρηθοῦν και ἡσυχασε. Ἐκεῖνα τὰ χαριτωμένα σκυλάκια ποῦ ἐζωγράφισες, δικὰ σου εἶνε;

Πραγματικῶς εἶνε καταπληκτικὴ ἡ εὐκασιότης τοῦ Ἰνδιάνου σου, **Τρομάρα**! Νά κλαίῃ ἕνα μῆνα τὸν θάνατον τοῦ συντρόφου του και να μὴ θέλῃ να φάγῃ σχεδὸν τίποτε!.. Πρωσοφάνεις. Νά μου φιλήσῃ τὴν ἀδελφὴν σου Ἄνναν, ἀγαπητὴ μου **Μαρία Σωτηροπούλου**, και να τῆς εἰπῆς ὅτι τὸ ψευδώνυμον ποῦ θέλεις, τὸ ἔχει ἄλλος.

Ἐστῆνω, Ἄ **Ἐλεάνδρε Οἰκονομίδῃ**, ὅτι ὁ φί-

λος μας ἐκεῖνος θάνεγώρισε τὸ ἄδικόν του και θάπέσῃ τὰς βαρβαρίας του ἐκπράσις και τὴ ἐπιθετα, τὰ ὀποῖα δὲν ἀρκοῦν δόλου εἰς σέ. Λυπούμαι διὰ τὸ ἐπιστάδιον, ἀλλά και γαίρω ποῦ ἔδειξες τῶσαν ὑπομονήν, και μάλιστα ἐν τῷ δεικνόν σου.

Πῶσον μ' ἔκαμε να κλαῦσω ἡ ἐπιστολή σου, **Παλλικὰρῆ τῆς Λαζίας**! Ἐπίτεις ἀνακαλλήτην Μικρῶν Μυστικῶν με τὴν **Μικρὴ Ἰγμάρ**, ἡ ἔγω... δ, τι εἶχα ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὴν κηδεῖαν τῆς!.. Ἦτο ἡ **Σταματίνα Δ. Σαζίνη**, ἡ ἀγαπητὴ μου **Ματούλα**, ἡ καλὴ, και γλυκειά, πρῶτη ἐξαδέλφη τοῦ διευθυντοῦ μου κ. Ν. Παπαδοπούλου. Προσευχήθητε ὑπὲρ αὐτῆς!

Ποῦ μ' ἔλυψαν τὰ παράνοιά σου, ἀγαπητῆ μου **Τουλίτσα**. Νά ἔξερεις ὅμως πόσον εἶνε ἄδικα!.. Ἐπειδὴ ἔσῃς μίαν φοράν, ἀπὸ ἐλλειψῆν χώρου να μὴ μεταδώσω ἕνα σου ἀσπασμόν, αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν σάγαπῶ; Και ἂν σημερον π.χ: δὲν μεταδώσω τὴν πληροφορίαν σου πρὸς τὸν **Τοῦν-Τοῦν** διὸ δὲν θέλεις να τὸ εἰπῆς τὸ ὀνομά σου (διότι μοῦ φαίνεται περιττὴ και θά τῷ ἦρκει ἡ σιωπὴ σου πρὸς ἀπάντησιν) θά συμπεράνης πάλιν διὸ δὲν σάγαπῶ και θάρχησε τὰ κλάμματα; Ἄ, πόσον ἄδικον ἔχεις!

Χαίρω πάρα πολὺ διὰ τὴν γυμνασίαν σου και ἐγχαίρω τὸ ψευδώνυμόν σου, **Τηλέμαχος**. Φαίνεσαι πολὺ καλὸ παιδί και βεβαίως θάναδεύξῃς μεταξὺ τῶν καλλιτέρων μου φίλων.

Ἐκ τῶν ψευδωνύμων τὰ ὀποῖα προτείνεις, νέε μου φίλε **Ἐλλήπορον**, αὐτὸ ἦτο ἐλευθέρων. Περιμένω και ἐκτενεστέρην ἐπιστολήν σου.

Τὴν ἐπιστολήν σου ἐκείνην, **Ἄδρ Ἀκωῆτη**, δὲν ἤμπορῶ να διαβιῶσω, διότι μοῦ ἔβρην πάρα πολὺ ζωηρὰ. Ζήτησέ τὴν λοιπὸν ἀπὸ τὸ Γραφεῖόν μου και ἐρωτήσε τί πρέπει να παραλείψῃς. Εἰς τὸ ἄλλο ἔσῃς, σοῦ ἀπαντῶ ναί.

Ἰδοὺ τί συμβαίνει, Ἄ **Ἀκτίε Ἥλιον** (ἡ ἐκ Μακροχρησίου). Ἐγὼ και μίαν ἄλλην Ἀκτίενα Ἥλιον εἶ Ἀθηνῶν και πρὸς αὐτὴν ἀπαντοῦσα ἐσάγαψα. Βλέπεις, ὅτι κατὰ λάθος ἐδῶθη και εἰς τὰς δύο τὸ ἴδιον ψευδώνυμόν. Διὰ να μὴ γίνετα δὲ σύγχυσις εἰς τὸ ἔξῃς θά ὀνομάζω τὴν ἄλλην Ἀκτίενα Ἥλιον Ἀθηνῶν.

Ἄ, **Ροδοδάκτυλος Ἡῶς**, να μὴ μου γράψῃς ἀπὸ ἀμείλιαν; Ποτὲ δὲν το ἐπεριμένα... Σε σῶξῃ ὅμως ἡ εὐκρινὴς ὀμολογία σου και ἡ σημερινὴ χαριτωμένη σου ἐπιστολή, με τὰς τῶσας Ναξίας ἐντυπώσεις.

Ἦλθε τὸ πουλάκι μου ἀπὸ τὸ Ἐθνικὸν Δύκειον — πόσος φίλος ἔχει ἐκεῖ μέσα! — και μου εἶπε ὅτι κάθε Σάββατον βράβδι οἱ ἐσωτερικοὶ λῦσον συστηματικῶς αἰνίγματα ἀπὸ τούς παλαιούς μου τόμους. Ἀνέχεται ἕνας εἰς τὴν ἔδραν και προτείνει: οἱ ἄλλοι ἀκούουν, ἀπέκρινονται και... ὅσαι ἤμποροῦν λύουν. Ὁ καλλίτερος λύτης ἔχει ἐν μέγα προνόμιον: Ἄν εἰς τρία συνεχῆ Σάββατα λύσῃ τὰ περισσότερα αἰνίγματα, σθένεται ἀπὸ τὸ βιβλίον τῆς μορφῆς, ἂν τύχῃ να ἐγράψῃ διὰ καμμίαν του ἀκαζίαν ἢ ἀμέλειαν. Ἀπὸ τὴν τιμωρίαν λοιπὸν, τὸν σῶξῃ τὸ πνεῦμά του. Ἐκτὸς τούτου ἀπολαβεῖ και τῆς τιμῆς να παρακαθῆσῃ εἰς τὴν ἰδιαιτέρην τράπεζαν τοῦ διευθυντοῦ και να συμπᾶσῃ μετὰ τῆς οικογενείας του. Πολὺ ὀραῖα!

Ὁ ὀδυσθητής τῶ Ἐθνικῶν Λυκείου εἶνε ἄξιος συγχαρητηρίων διὰ τὴν ἐπινοίαν αὐτῆν. Πολὺ ὀραῖα αἱ ἐκ τοῦ ταξιδίου σου ἐντυπώσεις, ἀγαπητὴ **Μέλλουσα Καλλιτέχνις** φαντάζομαι πόσον ὀραῖότερα θά εἶνε αἱ ἐκ τῆς πατρίδος σου, και τὰς ἀναμένο.

Πῶ, πῶ, τί μεγάλη ἡ μελιτζάνα ποῦ μου ἔστειλεν ἀπὸ τὸν κῆπὸν τῆς ἡ ἀγαπητῆ μου **Παπαρούνα τῆς Πεντέλης**! Ἀλλά και τί γλυκειά! Αὐτὸ θά πῆ καλλιέργεια. Μόνον εἶ: ἔγινε μεγάλος καναγὸς μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν ποῦ Ἄγανια και τῆς Μάρθας, πῶς να γίνῃ ἡ μελιτζάνα; φησὶ, γαχνί; μουσακῆς; με τὸ κρέας; Ἐπὶ τέλους ἡ μελιτζάνα ἐκάπη εἰς τέσσαρα και ἔγενεν ἀπὸ βλα, και ἔφαγαν βλο, και πάλιν ἔμεινε... και διὰ τὴν Πισσαν. Καὶ τώρα περιμένουν τὰ φαλακάρια.

Ἡ χαρὰ μου ἀπερίγραπτος, Ἀττική Ἡμέρα, ποῦ ἐσώθη ἀπὸ τῶσας σοβαρὰς ἀσθενείας. Καὶ τὸν πῶς εἶπε ἐντελὸς καλὸ, θά μου γράψῃς ὅσες πρῶτα συχνὰ δὲν εἶν' ἔτσι;

Σημεία τῆς Ἁγίας Λαύρας, θά λάβω ὀπ' ὄψε μου τὴν πρότασιν σου διὰ τὰς μεταρρυθμίσεις τοῦ προσεχούς ἔτους. Ναί, εἶνε ἀνάγκη να γράψῃς πάντοτε και τὸνομά σου πλεῖστον τοῦ ψευδωνύμου, εἰς κάθε σου ἐπιστολήν.

Νά και ἡ ἀγαπητὴ **Ἡραῖδα Μαντζουράνα**, σωστὴ συνδρομητρία πλεόν! ἐμὲ ψευδώνυμον, με **Ἀλληλογραφίαν**, με **Μικρὰ Μυστικά**, με **λύσεις**, και με **ὄσα καλὰ και ὀφέλιμα και ἔργα** συνεπάγεται μίαν συνδρομὴν εἰς τὴν **Διάπλασιν**. Τί θαυμάσια ποῦ τα λέγει!

Ἄσμα τοῦ Ὁρφέως, ἡ ἐγὼ αὐτὸ προτιμῶ. Χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν σου και ἐπιθυμῶ να μου γράψῃς συχνὰ με τὴν συμπαθητικώτατην καλλιγραφίαν σου.

Ἀγαπητῆ μου **Ἐλένη Στεριάδου**, ἔκαμες πολὺ καλὰ να συστηθῆς μὴν σου. Ὁ ἄ σε παρακαλῶ ὅμως να ἐκλέξῃς ἄλλο ψευδώνυμον, διότι αὐτὸ δὲν εἶνε ἐλευθέρων. Φιλῆσέ μου τὰ ἀδέλφια σου.

Πρέπει να μου γράψῃς και τὴν λύσιν, **Βίγλα**, διότι ἐγὼ βέβαια δὲν ἔχω καιρὸν να λύω τὰς πρὸς δημοσίευσιν ἀτελειώμενας Πνευματικὰς Ἀσκήσεις εἶνε τῶσαν πολλὰ ὅστε δὲν θά μου ἔμεινε καιρὸς διὰ τίποτε ἄλλο.

Κατατάσσω εὐχαριστῶς μεταξὺ τῶν ἀγαπητῶν μου φίλων και τὴν **Ζήνα** τὸν **Σταϊκόν** (Βεκτόν) και τὸν εὐχαριστῶ διὰ τὰς μελλούσας ἐνεργείας του.

Τέσσαρες χιλιάδες γραμματοσῆμων ἔχει ἡ συλλογὴ τοῦ **Κροκοδείλου τοῦ Νεῖλου** και στοιχίζει 3-4,00

